

Podmaniczky Szilárd

Kányádi Kálmán bestiáriuma

Az a helyzet, hogy énrajtam kísérleteznek. Először azt hittem, hogy valami betegségem van, de amikor nyolcadszorra hoztak be a kórházba, megvilágosodtam a folyosón. Az orvosok valami rejtélyes betegségről beszéltek, amiről a szakirodalom se tud semmit, mert olyan a világon nincs, hogy egy betegségnek nyolcféle tünete legyen. Márpedig van, mert nálam megállapították, hogy a szempirosodás, a fülzúgás, a fokozott nemi vágy és a fokozott, akaratom ellenére fönnálló erektilitás, az időnkénti beszédgyorsulás, a talphomorúság megszűnése, a szívleállás, a hisztérikus hiszékenység és az ürülék tempótlan ürítése kizárólag egy és ugyanazon okra vezethető vissza, de ezt az okot egyelőre nem találják.

Mert nem akarják.

Ahhoz, hogy kísérletezhessenek rajtam, valami oknak mindig fenn kell állnia, és a legkézenfekvőbbben az áll fenn, amit nem találnak.

Először szívleállással hoztak be a kórházba. Igazából a szívleállás az alapbetegség, a többi mindig a szívleálláshoz kapcsolódott, úgy a szempirosodás, mint a fokozott erekció.

De már nem is ez a lényeg, hanem azok a gondolatok, amelyek a kórházi ágyon születnek bennem, amikor nem tudok aludni. Vagy csak fekszem ott és bámulom az ablakon át a felhőket, ami elég jó ahhoz képest, hogy nem kell nyugdíj-kiegészítésből dolgozni menni reggel, meg azon gondolkodni, hogyan viszem le a Balatonra nyaralni az unokákat. De most már tudom, hogy ennek soha nem lesz vége, mert nyertek valami pénzt az EU-nál a kísérletre, és most már el kell nekik költeni.

Néha megpróbálom kitalálni, mi lehet a kísérlet lényege, de a tanulmányi iskoláimmal nem állok valami komoly lábon, ezért csak arra tudok gondolni, hogy az energiatermeléshez van köze. Például hogyan lehetne húsz év múlva energiát nyerni abból, hogy az ember mászkál. Kihasználták már a szelet, a tengert, a fényt, az atomot, de az ember még hátra van.

Amikor van egy kis időm, lejárók a kórház könyvtárába kölcsönözni, hátha rábukkanok valamire. Vannak ilyen tudományos közlönnyök, azokat szoktam fölvenni olvasni, de hogy ne nézzenek bolondnak a szobatársak, általában szexlapokba csomagolom őket. Először persze én is megnézem a szexlapot, különben megőrülnék a kíváncsiságtól, mielőtt elolvashatnám a tanulmányokat. Aztán kihúzom a fiókot és belecsúsztatom a tudományos közlönnyt a lapba, és

szépen az ablak felé fordulok vele úgy, hogy az egyik szemem az ajtón maradjon, mert ha ilyenkor jönne be a feleségem, szétverné a fejemen a lázgörbémet.

Már legalább fél éve nem voltunk együtt, nem is beszélünk a szexről, becsukja magára a fürdőszobaajtót, és titokban vetkőzik, és már a virágokat se úgy öntözi, hogy előrehajol. Bezzeg régen háromszor kellett meleg vizet cserélni a fürdőkádban, mire hajlandó volt lemászni rólam, mert azt szerette a legjobban, lebegni. Nem is értem, ahogy megöregedtünk, még jobban elértünk volna a fürdőkádban, de ahogy az első májfoltok megjelentek a hasán, először csak megfordult, és a fenekével verte a mellkasomra a hullámokat, aztán el-elmaradozott a fürdőkádból.

Szóval, szerintem azt akarják valahogy elérni, hogy az emberből termeljenek energiát, mikor mozog a gravitációban. Én nem tudom, mi az a gravitáció, engem nem vonz igazából ez a téma, de valamiért mégis azt érzem, tudatlanul is rá fogok jönni, miért kell nekem a kórház tornatermében körbe-körbe futni, mint egy cirkuszi lónak, miközben ilyen csipek lógnak ki a fejemből, és van, amikor fél órát is futtatnak, és csak akkor mondják, hogy mára elég lesz, Havranyek bácsi.

A vicc az, hogy engem nem is Havranyeknek hívnak, hanem Kányádi Kálmánnak, csak amikor az első éjszaka meghalt mellettem a Havranyek bácsi, akkor átfeküdtem az ő ágyába, meg a szekrényt is át pakoltam, mert az sokkal jobb ágy volt, mint az enyém, vastag, egyenes matraccal, az enyém meg mint a sírgödör, úgyhogy másnapról Havranyeknek hívtak, nem is érdekelte a nővéreket, hogy Havranyeket pár órája vitték le a hullakamrába, férfi férfi, az én koromban már ez így van.

Amikor a feleségem bejön és lehavranyekeznek előtte, már nem mondok semmit, csak azt, hogy van egy ilyen nagy kórházi színjáték, és abban én vagyok a Havranyek, mindenkinek tíz élete van, és aki nyer, az kap egy négynapos beutalót a parádsasvári gyógyüdülőbe. A feleségem attól kezdve elkezdett szurkolni, és nem telt el úgy látogatása, hogy meg ne kérdezte volna, hogy hány életem van még.

A nővérek meg ezen csodálkoztak, hogy beszélhet így a feleségem, mint egy macskával, amelyik folyton a talpára esik, és tíz élete van. A nővéreknek akkor azt mondtam, hogy van otthon egy ilyen családi társasjátékunk a feleségemmel, amiben mind a ketten tíz élettel indultunk még a házasságunk elején, és legutóbb veszítésre állt a feleségem, azért kérdezgeti mindig, hogy hány életem van, mert aki először veszíti el az összes életét, az fogja megváltani a spórolt pénzéből és a nyugdíjából a közös sírhelyet. És a játék szabályait is elmeséltem a nővéreknek, hogy például nem lehet olyat csinálni, hogy egy életet végigél két ember, és utána külön sírban nyugszanak, mert az ugyanis az egész játék értelmét vonná kétségbe. Mert ha már képesek voltak egy egész életen át együtt élni, és együtt csinálni mindent, reggelizni, aludni, felkelni, utazni, ugyanazt a levegőt szívni, ugyanazt a tévéműsort nézni egy életen át, és egészen végig ugyanazokat a dolgokat látni, ugyanazokra gondolni, akkor nem létezhet olyan szabály, ami megengedi, hogy ne egymás mellett fekdjenek és nyugodjanak, mint két teljesen egyforma ember.

Némelyik ápolónő még el is sírta magát, hogy micsoda nemes játékot folytatunk. Azt persze rossz szemmel nézték, hogy a fiókomban pornóújságot találtak

a takarításnál, de a takarítónők már csak ilyenek, semmit nem látnak és hallanak, csak mindent elmondanak. Én szépen megkértem az Ágotát, ezt az alacsony, kövér asszonyt, hogy csukja be a szemét, amikor a fiókomat fertőtleníti, de minden valószínűség szerint az egyiket nyitva hagyta. A szerencsétlenségben benne foglaltatott a szerencse, és a tanulmányt nem találta meg, tehát nem lapozgatott benne formás férfi hímtag után kutatva.

Amikor a talpam homorulata kiegyenesedett szívmegeállás közben, beültettek egy fémlapot a bőröm alá, hogy azzal detektálják majd a fémallergiámat, aztán másnap egy olyan készülékkel vizsgáltak, mint amilyennel a pénztárban szokták lepittyenteni az árakat a csokipapírról. Öt különböző embert küldtek be hozzám a vizsgálatra, az egyik úgy nézett ki, mint egy bankár, a másik mint egy nyúltenyésztő, a harmadik az egy ilyen kövér pénztárosnő volt, aki a hasával szokta visszalökni a kasszafiókot, a negyedik egy borotvált katonatiszt, azért mondom, hogy borotvált, mert megvágta magát a fülcimpa és a pajesz közötti érzékeny bőrfelületen, az ötödik pedig egy kalauzforma ember volt, a jobb kezében fogta a leolvasót, amelyen vagy tömör műanyag kesztyűt hordott, vagy műkeze volt.

A vizsgálat eredményéről persze nem mondtak egy szót se, csak hogy jól van, most már engedjen le, Havranyek bácsi, ma már nem lesz több vizsgálat, egészen nyugodtan megeheti a tökfőzeléket a gumifasírttal, és ha akarja, ma vacsorára alma és joghurt helyett körtét és tejfölt adunk. Ilyenkor azt kívánom, lenne inkább egy életem át tartó erekcióm, és repkednék körül selymes szárnyú pillangók.

Na, tényleg, arról még nem számoltam be. A fülzúgás meg a szempirosodás smafu, de a folytonos erekció az már valami. A nővérek is kivált tapintatossággal kezelték. Amikor leállt a szíven, ez a negyedik vagy ötödik alkalom volt, akkor az ágyékomon fölemelkedett a lepedő. Háromszor ütöttek ki az elektromos élesztőjükkal, és mind a háromszor négy köbcenti spermát lőttem a műtő plafonjára, pedig állítólag nálam már leállt a termelése. Először azt hitték, hogy az orvossegédek izetlenkednek, mint a múltkor az azonosításnál, amikor marionett bábót játszottak az elhunyttal. Félévisméltés és két héten át napi négy exhumálás volt a büntetésük.

Igazából csak két napon át volt erekcióm a szívleállást követően. Az orvosi kar konzíliumot tartott fölöttem, és körbeállták az ágyamat, hogy akkor most mit csináljunk magával, Havranyek bácsi, én meg hanyatt feküdtem az ágyékomon kiszögellő takaró alatt. Ha ezt mondjuk egy kuplerájban kérdezik, tudom rá a választ, de hat férfi és négy nő jelenlétében, akik ugyanolyan őszintén kérdezték, mintha a kuplerájban kérdezték volna, hogy akkor most mit csináljunk magával, Havranyek bácsi, nem tudhattam mit válaszolni. Az éjszakai ügyeletes nővér ott sétált a folyosón, és időnként benézett hozzám, hogy tart-e még az erekció, és azt is megkérdezte, kívánok-e valamit. Két napon át csak a szexre koncentrálni őszintősen, még hetven fölött is megviseli az embert, mikor is ennek voltaképpen örülni kellene. Aztán behívták a feleségem, hogy az majd elmasszírozza. Fél órát adtak neki, addig kitolták az ágygal együtt a többieket a szobából a folyosóra, és a feleségem elkezdett masszírozni. Kétszer lőttem bele a spermát a neoncső armatúrájába, de a merevedés nem múlt el. A feleségem azt mondta, hogy szívesen ráülne, de attól fél, hogy szétlövöm a méhét és a hasát, sőt, egyenesen

fejbe lövöm. Úgyhogy végül sírva ment haza, ekkora bánatot soha életemben nem okoztam a férfiasságommal. És végül valószínűleg ez a szenvedés indított meg, és aznap este végre a hasamon tudtam aludni. Az éjszakás nővér persze így is bejárt hozzám kérdezgetni, hogy nincs-e újra merevedésem, és leült az ágy szélére és a mosdatószivaccsal megtörölte a homlokomat és tarkómat, és azt mondta, aludjak szépen, és ne gondoljak többet a nőkre, meg semmire se, ami fölízgat, és akkor láttam a szája fölött egy fehér csíkot, és kiderült, hogy tejfölt vacsorázott kiflivel, mert gyerekkora óta az a kedvence, belemártogatja a kiflit a tejfölbe és leharapja a végét. Aztán lenyalta a szájáról a tejfölt és kiment.

Másnap reggel jöttek az orvosok, már a folyosó végéről hallottam a főorvos hangját, hogy van-e még merevedése a Havranyek bácsinak – nincs, az jó, nagyon jó. Mert később az is kiderült, hogy a főorvosnak három éve, egy autóbaleset óta nincs merevedése, nem volt bekötve, és a kivehető cédejátszóban széttört Mike Oldfield-lemez kettévágott egy létfontosságú idegpályát. Úgyhogy az én esetem különösen megviselte az orvosi identitásán át a személyes titkaiig mindent. Mert miért ne találhatná meg ő az okot, és akkor végre lecsatolhatná a derekáról az esténként felesége kedvéért fölcsatolt mű hímtagot, melynek plasztikus szilikontestével megtévesztésig hasonló élményben részesítette a feleségét, mint a baleset előtt, ám neki megalázó tornamutatvány volt, hiába próbálta szellemileg túltenni magát rajta, és gondolati erővel előidézni az ejakulációt. Állítólag olyan érzésről számolt be orvosi körökben, mintha egy nemi erőszakot élne át úgy, hogy mindkét szerepkört ő maga tölti be.

Úgyhogy amikor a szívleállásomat csak hisztérikus hiszékenység és tempótlan széketürítés kísérte, egyszerre lélegzett fel az orvosi kar, és boldogan hazudoztak előttem és boldogan mosták át fertőtlenítővel az összeszart műtőt.

A testemen végrehajtott kísérleteknek nem lehet más lényege, mint hogy a jövő illúziói között megteremtsék azokat a banális kapcsolatokat, amelyek a természet adta lehetőségek alapján létrejöhetnek, ám vajmi kevés az esélyük, hogy fönttartható változást eredményezzenek az emberi volumenben. Az én esetem extrém, ezzel tisztában vagyok, de ki ne álmodna egy olyan kétnapos libidóról, amely eltünteti az életből a gyakoriságokat, megszünteti a logikai összefüggéseket, és a személyes poklokhoz személyes poroltókat helyez ki. A jövő, kedves barátaim, az élményeinkben és a vágyainkban van, aki erre nemet mond, az soha nem fogja megérteni az állatokat.